

meer dan de dwaalsterren die zich om haar wendelen. In het plantenrijk ziet ge hetzelfde, zoo ge het kruipende mos met den hoog opgaanden ceder vergelijkt. En wie maar het lam in zijn gedachte naast den leeuw plaatst, voelt aanstands dat de leeuw de meerdere is. En zoo nu is 't ook onder menschen. Zich de menschen als onderling gelijk te denken, is zich verliezen in een droom. Zoals er geen twee bladkens aan eenzelfde boom gelijk zijn, zoo ook vindt ge geen tweetal kinderen der menschen, of er is verschil tusschen. Verschil in hun positie, zoo was hun uiterlijk gedaante als wat hun innerlijk waren betreft. Er zijn reuzen en dwergen, er zijn zwakke en sterke, er zijn hoogbegaafde en zeer ordinaire menschen, en daar komt nu nog 't verschil in levenspositie bij. De een is machtig door de positie waarin zijn geboorte hem plaatste, den ander loopt leeder voorbij. Er zijn er die zich in overvloed baden, en er zijn er die het noodigste derven. Er zijn er die macht ontvingen, en er zijn er die vergeten hun dagen slijten. Er is onder menschen een hooge, en er is onder menschen een lage positie. Ook al draagt al wat mensch heet 't type van Adam, toch is de een groot onder de kinderen der menschen en de ander is klein.

Meer nog, wie eerst klein is, wordt niet zelden verhoogd. Denk slechts aan David, eerst als herderknaap en straks als Koning. Maar er zijn er ook die eerst hoog stonden, en toen vernederd werden, of zichzelf vernederden, en dit laatste nu spreekt de apostel van den Christus uit. „In gedaante, in gestaltenisse geworden als een mensch, heeft hij zich vernederd.“ Niet, liet wel, alsof de Christus eerst onder menschen hoog was, en toen tot lager stand onder menschen afdaalde, maar in zulk een zin, dat de Zoon Gods, die, mensch wordende, van veel hooger dan menschen kwam, onder menschen optredende een lage, een nederige plaats onder hen innam.

Wel zoudt ge kunnen zeggen, dat hij begon met in Bethlehem zeer hoog onder menschen te zijn, toen de Engelen in Efrata zijn lof bezongen, en de Wijzen uit het Oosten hem hun goud en myrrhe brachten, maar noch het een noch het ander maakte hem groot, plaatste hem hoog onder menschen. Reeds in de Kribbe en in de windselen sprak veler, in socialistisch genomen, diepe zelfvernedering.

En dit nu is wat hier aangrijpt: de Christus onderging dit lage niet, maar koos en nam 't zelf. Hij werd niet door het bestel Gods, dat over hem beschikte, vernederd, maar koos 't zelf aldus, en daarom legt de apostel er nadruk op, dat de Christus zichzelf vernederd. Had aan de beschikking gestaan, er zou slechts één roep geweest zijn: „Indien de Zoon Gods onder ons menschen komt, dan zij voor hem de hoogste eere, die onder menschen denkbaar is. Voor hem dan onder menschen de glorie. Alle schatten der aarde voor hem uitgespreid. En alle macht onder ons menschen, alle heerschappij en alle mogendheid hem op de schouders gelegd!“

Naar menschelijk bestel zou de Christus Koning aller koningen en Keizer aller keizers moeten geweest zijn, en zich in pracht en weelde, in den glans van grootheid en majesteit hebben kunnen baden. En zulk een positie van macht en glorie had de Christus kunnen kiezen, maar die koos hij niet. Hij koos omgekeerd, wat hem in nederigen stand plaatste. Zoo begon het in den stiel te Bethlehem, zoo teekende het zich nog scherper af op de vlucht naar Egypte, zoo bleef het dertig jaren lang te Nazareth in het stille gezin uit den ambachtskroeg. Niets wat aan hoogheid, niets wat aan grootheid deed denken. Van de 33 jaren zijns aardchen levens heeft Jezus er 30 jaar en vergeten doortelend, in klein burgerlijk bestaan. Zelfs tot den Dooper was de wetenschap van zijn verblijf nog niet doorgedrongen. Kort na Jezus geboorte was er een kleine opschudding in den kring van Zacharias geweest, maar nu wist niemand buiten Nazareth meer van Jezus. Jezus scheen geheel vergeten, en tot aan den Doop toe bleef zelfs van gemeenschap tusschen Jezus en Johannes niets. Voor ons zoo onbegrepen die 30 lange jaren, waarvan, op dien éénen tempeltocht na, zelfs het kleinste gerucht niet tot ons kwam.

En nu de drie jaren die daarop volgden. Aangrijpend is de tegenstelling. Nu op eenmaal heel 't land met den Rabbi van Nazareth bezig. De machthebbers en de geleerde scholen te Jeruzalem al spoedig enkel met Jezus doende. Maar ook zoo blijft Jezus menschelijke positie als mensch onder de menschen zeer nederig. De vossen hadden helen en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des Menschen had niet waar hij 't hoofd kon nederleggen. Geen eigen woning. Geen eigen bezit. Geen eigen inkom. Een leven van liefdegaven. Groot was zijn wonder woord en wonder werk, maar klein was hij naar de wereld gerekend, Men van ganich nederigen staat onder menschen.

En hierbij bleef het niet. Zier kort voor zijn sterven drukte de Christus zijn zelfvernedering symbolisch voor zijn jongeren uit, toen hij zich als een slaaf omgord had, zijn discipelen op de rij af, zooals ze aan tafel zaten, de voeten wies, en met ontroerde stem tot hen sprak: „Gij noemt mij Heere en Meester, maar ik ben onder u als één der dien.“

Lees en herlees het in Johannes 13 hoe diep dat voetwassen Jezus aangreep. „Jezus dan, wetende dat de Vader hem alle dingen in de hand gegeven had, en dat hij van God uitgegaan was, en tot God heenging, stond op en omgordde zichzelf.“ En vlak daarop volgt: „Jezus, deze dingen gezegd hebbende, werd ontroerd in den geest.“ En toen volgde de aankondiging van het verraad.

Telkens en telkens wees Jezus hierop. De discipelen konden er maar niet in komen, en toch moesten ze 't verstaan: „Wie onder u zal willen de eerste zijn, die zij aller dienstdiener“, want, en dan volgt er weer het wonderde mysterie: „ook de Zoon des menschen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen.“

Nocht neemt Jezus voor zich de eerste plaats. Altoos vernederd hij zichzelf. Iet wat daarom te hooger stond, omdat Jezus optrad onder gevallen menschen. Zelfs al was hij onder paradijskinderen opgetreden, dan nog zou hem de eerste plaats zijn toegekomen. Maar hoe dan nu niet, nu hij verscheen als éénig zondeloos onder ons in zonde verzoeken geslacht! En toch bleef hij in de gestalte der vernederd. Hij zou dienen, om ons te redden, en zijn ziel te geven tot een rantsoen. En dit ook om ons dien, het schoone der nederigheid, den prijs der zelfvernedering te leeren verstaan.

Jezus doorzag in de zonde het boze wesen. Dat boze bedoelen om als God te zijn. Dat zichzelf verheffen. Dat zichzelf voorop dringen. Dat altoos de eerste willen wesen.

En nu leert hij ons niet alleen, dat alleen zelfvernedering ons zuiveren kan, maar hij toont het ons. Hij die boven allen stond, daalde af tot op de voetbank der voeten. Om tweede maal te doen. Om door de zelfvernedering aan het Kruis ons zonden af te wassen. En ook om door het voorbeeld der zelfvernedering ons tot zelfvernedering te lokken, en zoo den wortel van alle zonde ook uit te snijden uit ons hart.

Dr. A. K.

PRO REGE

DOOR
Dr. A. KUYPER.

Van dit premiewerk voor abonnees op „De Heraut“ kwam deel III gereed. Begin der volgende week wordt het aan de intekenaren, die het voor dit deel verschuldigde bedrag voldeden, toegezonden, zoodat dezen dan het complete werk in hun bezit zullen hebben.

De intekenaren die een stel van drie losse banden bestelden, ontvangen dat nu tegelijk met het derde deel.

Verkrijgbaar zijn linnen banden en banden met lederen rug en hoeken. Een stel van 3 losse linnen banden kost /1.80, een stel van 3 losse half-lederen banden /3.30.

Intekenaren, die losse banden wenschen te ontvangen, maar ze nog niet bestelden, wordt verzocht ten spoedigste hun verlangen kenbaar te maken, met bijvoeging van bedrag.

Met het inbinden van ingenaalde deelen kunnen wij ons niet belasten.

Adm. DE HERAUT.

2 Maart 1912.

Amsterdam, 1 Maart 1912.

Het gaat met symbolen als met de droom van Pharaon. Er hoort gewoonlijk een droomuitlegger bij om ons de beteekenis der symbolen te verklaren. En deze droomuitleggers waren het reeds in oude tijden niet altoos met elkander eens...

Zoals men zich herinneren zal, veroorloofden we ons onlangs een kleine kritiek op den kop van het Zendingsblad, die in verschillende symbolen ons den zendingsarbeid moest voorstellen. We meenden dat de verklaring, door Ds. Dijkstra van deze teekenen gegeven, de meest authentieke was. Thans verzoekt de volijverige Zendingdeputaat Ds. Renkema van Renkum ons de volgende nog meer officiele verklaring van deze symbolen in ons blad op te nemen, waaraan we gaarne voldoen:

Eenige toelichting aangaande den kop van „Het Zendingsblad“.

De hand stelt voor een tamme en een wilde druivenwingerd, dooreen geslingerd; zich met elkander vereenigend.

De sterren met uitstralend licht beschrijven de rolle, getiteld: Het Zendingsblad.

De sterren om den opengelegden Bijbel getuigen van het licht, dat Gods Woord doet opgaan voor de Heidensche volken.

Daaronder ziet men links een vruchtenkraam met een Javaan er voor staande, terwijl op korten afstand van deze kraam een Javaansche vrouw, die hare inkoopten heeft gedaan, zich verwijderd.

Rechts bemerkt men Soembaesche paalwoningen, omgeven van cocospalmen, en daarvoor een Soembaesche meisje, zittende bij muziekinstrumenten.

Beneden zijn twee handen geteekend; het is de hand van een blanke, (met de manchet) die de hand van een inlander vasthoudt; 't is het Christendom, dat het Heidendom de hand geeft; 't is de Zending, die ook de Heidensche volken in de zegeningen van Christus' verlossing wil doen deelen.

RENKEMA.

Uit deze verklaring blijkt dus, dat de beide ineengestrengelde handen niet Java en Soemba voorstellen moeten, door het Christendom zusterlijk verbonden, maar de hand, die de (Europeesche) Zending — dat is bepaald de hand met de manchet — aan den heidenschen Javaan — de hand zonder manchet — toereikt. Ons bewaar tegen de gemancheerde hand is daarmede vervallen, maar fraai is het symbool niet. Vooreerst zijn de beide handen veel te groot in vergelijking met de daarboven aangebrachte voorstellingen van den Javaan en Soembaesche, wat voor het oog storend werkt. En ten tweede zijn twee ineengestrengelde handen het gewone symbool van vriendschap (of liefde), maar niet van het bieden van de hand om een ander weldaende te geven. Intusschen is de zaak van te weinig belang om de discussie hierover voort te zetten. We hopen, dat menige hand gretig moge worden uitgestoken om het Zendingsblad te lezen, en door dit uitnemend gereedgemaakte blad de belangstelling voor de Zending steeds meer worde opgewekt.

Nu er eenige strijd ontstaan is over de vraag, of de bewijzen van de burgerlijke huwelijksvoltrekking, door den ambtenaar van den burgerlijken stand af te geven, op gezegeld papier moeten staan om wettig te zijn, of niet, is het goed, dat de Minister van Binnenlandsche Zaken hierover nader licht heeft ontstoken. De Nieuwe Rotterdammer meldde deszake de volgende:

Verklaringen van huwelijksvoltrekking. Naar aanleiding van een door verschillende ambtenaren van den burgerlijken stand tot den Minister van Financien gericht verzoek, of zij ongezegeld kunnen afgeven de verklaringen van huwelijksvoltrekking, welke bestemd zijn om te worden overgelegd vóórdat tot het kerkelijk

huwelijks wordt overgegaan, heeft de Minister als zijn meening te kennen gegeven, dat er geen twiifel bestaat, dat een verklaring van huwelijksvoltrekking, afgegeven door ambtenaren van den burgerlijken stand, — behoudens gevallen van gebreken onvermogen — op zegel behoort te worden gesteld, zels al wordt zulk een verklaring afgegeven in den vorm van een ondertekend bericht, omdat het ook in dien vorm blijft een stuk, door een openbaar ambtenaar in zijn kwaliteit ondertekend en opgezegeld met het doel om tot bewijs te strekken. Naar den Minister is medegedeeld, worden bedoelde verklaringen sinds eenigen tijd ongezegeld afgegeven. Bij de wijziging van de zegel zal worden overwogen, of voor het in art. 136 B. W. bedoelde bewijsstuk een vrijstelling in het leven kan worden geroepen. Zoolang de tegenwoordige zegelwet evenwel bestaat, behooren hare bepalingen te worden nageliefd.

We deelen dit met opzet mede, omdat de Kerkeraden of predikanten, die zonder behoorlijk bewijs van burgerlijke huwelijksvoltrekking, een huwelijkskerkelijk bevestigen, daardoor in groote moeilijkheden zouden kunnen komen. Na de berisping van den Minister zullen de ambtenaren wel zorgen, dat ze de bedoelde verklaring alleen op gezegeld papier afgeven, maar ook de kerkeraden of predikanten hebben toe te zien, dat zulk een gezegeld stuk aanwezig is; de voorstelling, alsof men met een ongezegelde verklaring volstaan kon, schijnt toch niet juist te wesen. Gelukkig heeft de Minister beloofd, bij een wijziging van de zegelwet het bezwaar uit den weg te helpen. We hopen, dat deze wijziging zich niet te lang zal laten wachten.

Onze liturgie.

XIV.

Het gezag van de Apostolische traditie, waarop de Grieksche en de Roomsche Kerk zich voor haar liturgie beroepen, is dus volkomen terecht door het Protestantisme verworpen.

Een liturgie, die door Christus en de Apostelen voor de Kerk is ingesteld en waaraan de Kerk aller eeuwen zou gehouden zijn, is er niet.

Voorzover de Apostelen zelf in hun zendberijven enkele voorschriften voor den uitwendigen eeredienst geven, zooals met name de Apostel Paulus dit doet in den eersten zendbrief aan de gemeente van Corinthen, stemt ieder toe, dat deze voorschriften in dien vorm een tijdelijk karakter hebben gedragen, in verband stonden met volkszeden uit dien tijd en dus allerminst bedoeld zijn om letterlijk door alle Kerken te worden opgevolgd. Wanneer deze voorschriften toch in de Hellige Schrift zijn opgenomen en dus deel uitmaken van Gods Woord, dat voor de Kerk aller eeuwen bestemd is, dan is dit geschied, omdat aan deze voorschriften beginselen ten grondslag lagen, die losgemaakt uit dien tijdelijken vorm, wel degelijk betekenis voor ons hebben, maar niet, omdat wij in letterlijken zin aan deze voorschriften gebonden zijn. Zoo heeft de Christelijke Kerk deze liturgische voorschriften steeds opgevat, en afgezien van enkele onbeduidende secten, die voor de historie der Kerk nauwelijks meetellen, is er dan ook niet één Christelijke Kerk aan te wijzen, die in haar eeredienst zich nog aan deze Apostolische voorschriften voor de gemeente van hun dagen houdt. Het sterkste voorbeeld hiervan heeft men in den uiterlijken gebedevorm. Hoewel in in het Oude en in het Nieuwe Testament de vaststaande houding bij het gebed is, dat de bidder de oogen opslaat naar boven en de handen smeekend uitbreidt naar den hemel, is thans in alle Christelijke Kerken de gewoonte ingevoerd, dat men bij het bidden de oogen sluit en de handen vouwt, en zal wel niemand beweren, dat men door dezen veranderden vorm van het gebed te kort doet aan het gezag der Hellige Schrift. Dit een voorbeeld moge volstaan; het zou anders niet moeilijk wezen tal van andere voorbeelden hieraan toe te voegen.

Indien dus zelfs die aanduidingen die de Schrift zelf ons geeft omtrent den uitwendigen eeredienst der Apostolische Kerk, voor ons geen bindend gezag hebben, dan blijkt hieruit, dat dit nog veel minder gelden kan ten opzichte van de ongeschreven Apostolische tradities, waar de Grieksche en de Roomsche Kerk zich op beroepen. Dat er in de eerste Christengemeenten, die door de Apostelen zelf gesticht zijn, een zekere traditie geweest is, hoe de Apostelen den eeredienst hebben ingericht, behoeft daarom niet betwijfeld te worden. Het spreekt wel van zelf, dat men aan het voorbeeld door de Apostelen gegeven, zeer hooge waarde heeft toegekend, en dat de levende traditie van wat de Apostelen gezegd en gedaan hebben, nog enkele geslachten bewaard is gebleven. Bij de oudste kerkvaders ziet men dan ook telkens, dat zij op deze Apostolische traditie zich beroepen, en zoolang een geslacht leefde, dat met de Apostelen zelf in aanraking was geweest, moest deze Apostolische traditie wel zeker gezag hebben. Maar, gelijk het met elke mondelinge overlevering gaat, deze traditie werd al spoedig onzuiver, en naarmate men verder van den tijd der Apostelen kwam af te staan, mengden zich in deze overlevering allerlei elementen, die zeker niet van de Apostelen afkomstig waren. Zoodra men dan ook aagaat, wat door deze Apostolische traditie als van de Apostelen herkomstig, ons is overgeleverd, kan er wel geen twiifel over bestaan, dat het grootste deel dezer overlevering bewust of onbewust bedrog is. De zoogenaamde Apostolische Geloofsbelijdenis, die volgens deze traditie door de Apostelen zelf zou zijn opgesteld, voordat ze Jerusalem verlieten om het Evangelie te prediken, en waarvan elk artikel door een hunner zou zijn uitgesproken, is zeker niet van de Apostelen zelf afkomstig. „De Apostolische

Kerkenordering“, die evenzeer uit deze Apostolische traditie heet afkomstig te zijn, heeft evenmin met de Apostelen iets te maken. En zoo is ook de zoogenaamde „Apostolische liturgie“, die in geschrift ons is overgeleverd, niet ander dan een talsificaat uit later eeuwen, zooals op de meest afdoevende gronden kan worden aangetoond. Uit dit drietal voorbeelden: de Apostolische geloofsbelijdenis, de Apostolische Kerkenordering en de Apostolische liturgie, blijkt, hoezeer men in later eeuwen genigd was allerlei later gevonden documenten met den schijn van Apostolisch gezag te dekken, terwijl er van een werkelijke Apostolische traditie geen sprake was. Elke poging om op grond van deze zoogenaamde Apostolische traditie vast te stellen, wat de oorspronkelijke inrichting is geweest van den eeredienst in de Apostolische gemeenten, is daarom met onvruchtbaarheid geslagen. Wat deze traditie behelst, is zoo onzuiver, zoo vermengd met allerlei niet-apostolische elementen, en dagteekent uit zoo veel later eeuw, dat elke historische zekerheid ontbreekt. De Roomsche Kerk zelf heeft dan ook vruchteloos gezocht naar een keursteen, om hier het echte van het valsche goud te onderscheiden. Men heeft wel als maatstaf gesteld, dat datgene wat semper, ubique et ab omnibus, d. w. z. wat steeds, wat overal en wat door allen onderhouden was, van de Apostelen afkomstig moest wesen, maar in de praktijk baatte ook deze maatstaf niet, want wie zal uitmaken wat steeds, wat overal en wat door allen is aangenomen, waar we omtrent de eerste eeuwen der Christelijke Kerk zoo weinig getuigenissen bezitten, en deze getuigenissen volstrekt niet cepparig zijn, maar telkens elkaar tegenspreken? Vandaar dat de Roomsche Kerk ten slotte de beslissing, wat Apostolische traditie is, heeft overgelaten aan den Paus, die dit met onfeilbaar gezag uitmaakt, omdat hij daarbij geleid wordt door den Heiligen Geest. Maar daarmede is dit vraagstuk dan ook van historisch op dogmatisch gebied overgebracht en beslist niet het historische onderzoek, maar het gezag van den Paus, aan wiens gezag geen Protestant zich natuurlijk onderwerpen kan.

Maar ook afgezien hiervan kan, zelfs waar we historische zekerheid hebben, en we met terdaad op afdoevende gronden kunnen aannemen, dat we een Apostolische traditie bezitten, nog geenszins gezegd worden, dat deze traditie voor onze dagen enig gezag heeft. Het sterkst sprekend voorbeeld hiervan hebben we wel in den strijd, die reeds in de eerste Christelijke Kerk gestreden is over de vraag, wanneer het Paascheest moest gevierd worden. Polycarpus, de beroemde bisschop van Smyrna, die in 155 als martelaar is gestorven, en die zelf nog persoonlijk met den Apostel Johannes heeft omgegaan, wiens leerling hij was, heeft uitdrukkelijk verzekerd, dat Johannes en de andere Apostelen, die hij gekend had, gewoon waren op den 14en Nisan, denzelfden dag, waarop de Joden het Paascheest vierden, ook hun Paascheest te houden. Dit getuigenis van Polycarpus wordt bovendien ook bevestigd, doordat, toen de strijd over deze vraag tusschen de Klein-Asiatische Kerken en den bisschop van Rome ontbrandde, de bisschop van Ephese, Polycrates geheten, zich wederom beriep voor de practijk, door de Klein-Asiatische Kerken gevolgd, op het voorbeeld van den Apostel Johannes, die jarenlang de gemeente van Ephese geleid had, en op dat van den Evangelist-diacon Philippus, die met zijn drie profeteerende dochters zich te Hierapolis had gevestigd. Hier hebben we dus niet een onzekere overlevering, maar een ontwiifelbaar echte Apostolische traditie, waarvan de oorsprong tot de dagen der Apostelen zelf opklamt en waarbij de namen der Apostelen, waarom het ging, ons genoemd worden. Eenige twiifel aan de juistheid dezer overlevering is dan ook buitengesloten. De Apostel Johannes heeft, naar we ook van elders weten, zijn laatste levensdagen in Ephese doorgebracht, en hij moet daar nog gewerkt hebben tegen 't eind der eerste eeuw. Polycarpus heeft hem daar persoonlijk gekend en is de meest onwraakbare getuige voor deze Apostolische traditie. En het feit, dat de Klein-Asiatische Kerken, zelfs toen de bisschop van Rome wegens deze afwijkende liturgische practijken dreigde deze Kerken met den ban te slaan, met een beroep op de Apostolische traditie weigerden hem te gehoorzamen, toont wel, hoe vast deze Apostolische overlevering was. Bisschop Polycrates van Ephese antwoordde zelfs aan den bisschop van Rome, dat hij door diens dreigementen zich niet liet verschrikken, want dat een grootere dan hij gezegd had: Men moet Gode meer gehoorzamen dan den menschen.

En toch, hoe vast deze Apostolische traditie ook staan moge, zal wel niemand beweren, dat deze traditie voor ons eenig bindend gezag heeft bij de bepaling van de vraag, wanneer we het Paascheest moeten vieren. De Christelijke Kerk heeft volkomen terecht het Christelijk Paascheest losgemaakt van den 14en Nisan, den dag van het Joodsche Paascheest, en daarvoor den Zondag, als dag van Christus opstanding, gekozen. Het Apostolisch gebruik keuren we daarom niet af, want op zich zelf is niet één dag heiliger dan de andere, en er kunnen voor de Apostelen gewichtige redenen geweest zijn, waarom ze aanvankelijk het Christelijk Paascheest met het Joodsche Pascha lieten samenvalen. Maar zoodra de Christelijke Kerk haar zwaartpunt verlegd zag uit het Jodendom naar de Heidenwereld en daarmede vanzelf een tegenstelling met het Jodendom en zijn liturgie ontstond, was het wijs en goed gezien, dat voor het Christelijke Paascheest een andere dag gekozen werd dan het Joodsche Pascha. Al mag de ruwe wijze, waarop de bisschop van Rome in deze zaak optrad en zelfs met bedreging van den ban de Klein-Asiatische Kerken dwingen wilde haar litur-

gische gebruiken te veranderen, reeds in zijn dagen algemeen zijn afgekeurd, wat de zaak zelve betreft, heeft heel de Christelijke Kerk den Bisschop van Rome in 't gelijk gesteld, en niet één Kerk laat ons Paascheest met het Joodsche Pascha meer samenvalen. De bisschop van Ephese, Polycrates, die de Apostolische traditie beschouwde als een Goddelijk voorschrift, waarvan hij niet afwijken mocht, heeft principieel ongelijk gehad. En het is wel opmerkelijk, dat het juist de Kerk van Rome is geweest, die toen tegen het bindend gezag, dat de Kerken van Klein-Asie aan deze Apostolische traditie toekende, is ingegaan en voor de vrijheid der Kerk om een andere usantie te volgen, is opgekomen.

Dr. H. H. K.

Voor Kootwijks Scholen.

Het Bestuur van de Scholen met den Bijbel te Kootwijk en Kootwijkbroek heeft besloten tot den hoogoodigen aanbouw van een vierde lokaal en de daardoor noodzakelijk geworden verandering van het derde lokaal aan de Christ. School te Kootwijkbroek. Zoo wij hopen, zal het vierde lokaal reeds met Mei in gebruik worden genomen.

Dank den Heere, Die het den heer J. Seb. te Nijkerk, die de toestand kent, in het harte gaf, voor deze onze belangen te ijveren, en die selve, met de familie v. d. G. en de familie v. E. te Nijkerk den krachten stoot gaf, zoodat wij me te door den liefdevollen steun van andere vrienden, dit zoosere gewenschte doel konden bereiken.

Voor de meniblering wordt nu nog in de Gem. en verder bij de vrienden met een z.g.n. sneeuwbal gewerkt, en zoo wij hopen zal ook op die wijze in die behoefte worden voorzien. Gode alleen de eere, waar de Heere telkens, wat den arbeid in deze Gemeente betreft, Zich betoont een verrassend God te zijn.

Ds. J. H. HOUTZAGERS.

Kootwijk.

voorzitter.

Teestafel.

I. H. LANDWEHR. HANDBOEK DER KERKGESCHIEDENIS. Rotterdam, D. Bolle.

'n Tijd geleden heb ik hier de aandacht gevestigd op LANDWEHR'S BESNOPT LERBOEK DER Kerkgeschiedenis, verschenen in de Bibliotheek voor GODSDIENSTONDERWIJS onder redactie van Dr. A. THORSTRA en Dr. H. VISCHER. Thans zij 't me vergund dit te doen met 'n ander werk van den Rotterdamchen predikant en beoefenaar der kerkhistorie en wel met zijn zooveel breeder opgezet HANDBOEK DER Kerkgeschiedenis, dat in vier deelen compleet zal zijn. Wel is dit werk nog in wording, maar de eerste twee deelen zijn toch reeds verschenen, en bovendien „vormt“, zooals Dr. LANDWEHR zelf schrijft, „elk deel op zichzelf een geheel“. Daarbij komt, dat de schrijver ons in de INLEIDING een en ander omtrent het plan van dit zijn boek mededeelt.

Het reeds in 1910 verschenen Ie deel geeft de Oude Kerkgeschiedenis, het Ie deel, dat ten vorigen jare uitkwam, brengt ons de MIDDENEEUWEN. Het spreekt, dat men van iemand, die 'n Kerkgeschiedenis schrijft, niet kan vergen, dat hijzelf heel de stof uit de bronnen zou hebben geput. Zeker, alleen de vrucht van bronnenstudie, neergelegd in monographien van groeter of kleiner omvang, kan bestaande kennis verbeteren en verrijken, en zulk 'n doel kan zich dan ook alleen stellen wie 'n onderdeel der kerkgeschiedenis beschrijft, maar wie zich aan de beschrijving van de kerkgeschiedenis in haar volten omvang waagt, moet wel zijn doel wat lager stellen.

Hem is het slechts te doen, bestaande kennis mede te deelen.

En dat is al heel wat.

Want dat wil dan niet minder zeggen, dan de historie der kerk beschrijven naar wat men daarvan bij den tegenwoordigen stand der wetenschap weet.

Om nu dit doel althans te benaderen, is noodig, dat men zich vertrouwd maakt met wat in de literatuur, vooral de nieuwere en nieuwste literatuur van het vak het voornaamste is, en ook dat men daarbij dan weet te schiften en te siften.

Het wil mij voorkomen, dat LANDWEHR naar vermogen gedaan heeft om dit doel te bereiken, en ik grond dit mijn oordeel niet alleen op die eerbiedwekkende rijke literatuur-opgave aan het einde van zijn 11e deel, welke, naar hij zegt, bij de samenstelling van het eerste en tweede deel door hem is geraadpleegd, maar ook op hetgeen ik waarnam van de wijze waarop hij die literatuur in zijn boek zelf heeft verwerkt.

Het spreekt weer, dat men ook hier niet den eisch mag stellen, dat heel de literatuur zou zijn geraadpleegd en verwerkt. Toch verwonderde het mij, dat ik naast GRESLER en NEANDER, althans wat „de eerste drie eeuwen“ betreft, ook BAUR niet vermeld vond. Ik weet, dat mijn leermeester PROF. MOLL tegen BAUR, dien hij, min-vriendelijk, „een speculatieve filosofie“ noemde, als historicus zijn bedenkingen had, en ook, dat de Hegeliaansche constructie van het oude Christendom, welke door de „vader der Thibingische school“ werd voorgedragen, thans vrij wel geantikeerd is. Maar dit alles neemt niet weg, dat zijn uiteenzetting van het GNOSTICISME, ook na wat later over dit onderwerp is geschreven, naar ik meen, nog niet geantikeerd is.

Had LANDWEHR, voor het samenstellen van zijn Deel I § 18 B. De GNOSIS, — ook hiervan kennis genomen, deze § ware dan zeker anders uitgevallen. Met name ware ontstaan en karakter der Gnosie als Religionsphilosophie dan duidelijker aan het licht getreden. Dan, gelijk één zwaluw nog geen lente maakt, is het ook niet zoo'n enkel wetenschappelijk peccatum omissionis, hetwelk 'n handboek onbruikbaar zou maken.

En 'n bruikbaar handboek heeft Dr. LANDWEHR met dit zijn werk zeer zeker geleverd. Men kan er door in de kerkgeschiedenis thuis raken, en goed ook.

De gevierde prediker van ROTTERDAM, die zich, met zijn voortreffelijke, op bronnenstudie berustende monographie over LEDERER, naam heeft gemaakt als kerkhistoricus, heeft met dit zijn latere werk, dat uiteraard een, voor het grootste deel, compilatorische arbeid moest zijn, dien naam allerminst verpeeld. Noemde ik zoo even deze kerkgeschiedenis 'n bruikbaar handboek, ik meen er dit practicaat aan te mogen toekennen op grond soowel van de volledigheid als van de overzichtelijkheid waarmee de stof is bewerkt.

En daarbij komt dan nog iets.

Alvorens van wat te steken, deelt LANDWEHR in een korte INLEIDING zijn plan mee. Uit een

vergeij tuuropz zich iv dologie. bestude historis als zoo En n voor o dat het naar de Theolog herleed Dit d'finiteit schrijv verschijn aarde in LANDWEH geschie het Ch wat hij Bedenk eens v jaar, Ku het hand KURTZ Theolog wordt ge heeren i deze ker onder h der hu Ie sch Niet o ontrent c meene i Theologu docent er te bemoe Wij, s welke de tegenwoor niet versc het vrij calivistis sal komer Van h ver bij v vinden o Dan su minstens i ook onder kerkgeschil wille ben aan hebbe 'n Klei LANDWEHR Op p. l de historis ring ook TER HAAR in zijn lite bij: „Van tening der daan“. Da reformatoris is veel lie L. RUTGER Met dat wat het es schrijver n die dissert me aan c docter the het mij voo LANDWEHR sijde is aan nog al veel

Op ons v komen, om perse was, treffende de Suriname, d hier niet g dat bovend overlichten Everal s — zoo heet der Evange telkens te l zwaren, die dat de Alge den nood g geldelijke on aan haar z Suriname ga toelage bedi gaven steger zoo moest i past ruim 11 Met onder Duitse Bn koste legt a eenige protes lonie. De b hare „vending uit te geven ruim /46.00 zelf voor di meervervelde aanbracht i' Gelukkig is gevestigde Af godsdienstig o king in de ke deele van i kapitaalije — nog met /60 wijze 60k n kousen; maar taaltje eerlan voor de pijs zijn, de 31. Suriname, m onderwijzera, Men zie hi

Aantal Scholen	7
Paranaribo	1
Suriname	1
W. I. C.	1
14	1
8	1
2	1
31	1

De Zending name telde e In Paramaribo de Districten het Boschlat Britsch-Sindia Javanen Samen

*) We verve de noot onder